

ἀρέσκειται νὰ περιπλᾶξῃ περὶ τὸν γεγι-
ρακότα καὶ ἤδη σκωληκόβρωτον κορμόν,
ὡς ἀναρριχηθῆ, λέγω κατ' ἐμυτόν, εἰς
τὸν τρυφερὸν θαλλόν, εἰς τὸ ἀνθηρὸν
καὶ πρασινίζον βλαστᾶριον. Ὁ Θεὸς ὡς
τοὺς εὐλογησῆ ἀμφοτέρους, καὶ ὡς εὐ-
δαιμονήσωσιν οἱ ἔρωτες αὐτῶν. Μακρὰν
τοῦ νὰ σοὶ ἀποστείλω καὶ πάλιν τὸν μι-
κρόν μου, θὰ τὸν κρατήσω ἐνταῦθα, καὶ
διὰ τῆς βίας, ἐὰν ἦνε ἀνάγκη. Ἀπερά-
σις νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὴν πρὸς τὰ θρη-
σκευτικὰ κλίσιν του. Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν
ἴδω νυμφευμένον. Θέλω νὰ ἀνανεωθῶ,
βλέπων τὸ ἔρατεινὸν τοῦτο ζεῦγος, ἡ-
νωμένον διὰ τοῦ ἔρωτος. Καὶ εἶπα μοι
δώσωσι καὶ τινα μικρὰ-μικρὰ παιδάκια ;
'Αντὶ νὰ ἀπέλθῃ ὡς ἱεραπόστολος, καὶ
νὰ μοὶ φέρῃ ἐκ τῆς Αὐστραλίας ἢ τῆς
Μαδαγασκάρης ἢ τῶν Ἰνδιῶν, νεοφωτί-
στους μὲ τὰ χεῖλη προέχοντα, μαύρους ὡς
τὴν αἰθάλην, ἢ κιτρίνους ὡς τὴν ὄχραν,
καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γλαυκός, δὲν
θὰ ἦναι καλλίτερα νὰ κηρύσσῃ ὁ μικρὸς
μας Λουδοβίκος ἐν τῇ οἰκίᾳ του, καὶ νὰ
μοὶ παραγάγῃ σειράν ὀλόκληρον μικρῶν
κατηχομένων, ζακθῶν καὶ ροδοχρῶν,
μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς τῆς Πεπίτας, καὶ
ὁμοιάζοντας πρὸς τὰ Χερουθεῖμ ἄνευ
περυγῶν; Οἱ κατηχομένοι, τοὺς ὁποίους
θὰ μοὶ ἔφερῃ ἐκεῖθεν, θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ
μεινῶν εἰς σεβαστὴν ἀπ' ἐμοῦ ἀπόστα-
σιν, ὅπως μὴ μὲ μολύνωσιν, ἐνῶ οἱ ἐν-
ταῦθα θὰ μοὶ ἀναδίδωσι τὸ ἄρωμα τῶν
ρόδων τοῦ παραδείσου, θὰ κάθηνται ἐπὶ
τῶν γονάτων μου, θὰ μοὶ παίζουσι, θὰ
μὲ φιλοῦσι, θὰ μὲ φωνάζουσι «παπῶ», καὶ
θὰ μὲ κτυπῶσι διὰ τῆς μικρᾶς τῶν πη-
λάμης ἐπὶ τῆς φαλάκρας, ἣν ἐσχημάτισα
ἤδη. Τί τὰ θέλεις; ὅταν εὐρισκόμην ἐν
ὄλῳ τῷ σφίρει τῆς νεανικῆς ἡλικίας δὲν
ἐσκεπτόμην καὶ τὰς οἰκογενειακὰς ἡδονὰς
ἀλλὰ τώρα, ὅτε εὐρίσκωμαι τοσοῦτον πλη-
σίον τοῦ γήρατος, ἐὰν δὲν εἶμαι ἤδη γέ-
ρων, ἀφοῦ δὲν σκοπεύω νὰ γίνω καλό-
γηρος, ἀρέσκωμαι εἰς τὸ νὰ ἐλπίζω ὅτι
θὰ γίνω πατριάρχης. Καὶ μὴ νομίσης ὅτι
θὰ ἀρεσθῶ εἰς τὸ νὰ ἐλπίζω μόνον ὅτι
θὰ ἐπιτευχθῆ τὸ νεοπαγὲς τοῦτο συνοι-
κῆσιον, ἀλλ' ὅτι καὶ θὰ ἐργασθῶ πρὸς ἐ-
πιτυχίαν του. Ἀκολουθῶν τὴν παρο-
μοίωσίν σου μεταβαλόντος τὴν Πεπίταν
εἰς χωνευτήριον καὶ τὸν Λουδοβίκον εἰς
χρυσόν, θέλω ζητήσαι, ἢ μᾶλλον ἐζήτησα
ἤδη, ἕνα φουσητήρα, ἀναγκαιότατον ὅ-
πως ἀναρριπίσῃ τὴν φλόγα, πρὸς ταχυ-
τέραν τῆξιν τοῦ μετάλλου. Ὁ φουσητήρ
οὗτος εἶνε ἡ Ἀντωνία, ἡ τροφὸς τῆς Πε-
πίτας, λίαν ἐπιδέξιος, λίαν ἐχέμυθος,
καὶ πολὺ ἀγαπῶσα τὴν κυρίαν τῆς. Ἡ
Ἀντωνία συνεννοεῖται ἤδη μετ' ἐμοῦ,
καὶ παρ' αὐτῆς ἔμαθον, ὅτι ἡ Πεπίτα ἀ-
ποθνήσκει ἐξ ἔρωτος. Συνεφανήσαμεν, ὡ-
στε ἐγὼ νὰ προσποιῶμαι τὸν τυφλώτη-
νοντα, καὶ μὴ γνωρίζοντα οὐδέν. Ὁ πα-
τήρ Ἐπίτροπος, ὅστις ἔχει ἀγαθοτάτην
καρδίαν, πάντοτε ἀφηρημένος, μοὶ χρη-
σιμεῖ ἐν ἀγνοίᾳ του ὅσον καὶ ἡ Ἀντων-
ία αὐτῇ ἢ καὶ περισσώτερον ἔτι, διότι
πάντοτε καταλήγει εἰς τὸ νὰ ὀμιλῇ μετὰ

τῆς Πεπίτας περὶ τοῦ Λουδοβίκου, καὶ
μετὰ τοῦ Λουδοβίκου περὶ τῆς Πεπίτας,
εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἀγαθώτατος οὗτος γέ-
ρων ἀνὰ ἡμῖσιν αἰὼνα ἐφ' ἑκατέρου τῶν
ὄμων, μετεβλήθη, ὡ, τῆς θαυματουργοῦ
δυναμείως τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀθωότη-
τος! εἰς ἀγγελιαφόρον περιστερὰν, διὰ
τῆς ὁποίας οἱ δύο ἐρασταὶ ἀποστέλλουσιν
ἀλλήλοις τὰς ἐρωτικὰς τῶν ἐκμυστηρεύ-
σεις καὶ φιλοφρονήσεις, ἀγνωοῦτες ἐπίσης
ἀμφοτέροι τὸ τοιοῦτο. Τοσοῦτον ἰσχυρὸς
συνδυασμὸς φυσικῶν καὶ τεχνικῶν μέσων,
δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἐπιφέρῃ ἀλάνθαστον
ἀποτέλεσμα. Ἦδη ἀπὸ τοῦδε σὲ προσκα-
λῶ εἰς τοὺς γάμους, ὅπως τελέσης αὐτούς,
ἢ ὅπως πέμψῃς εἰς τοὺς νεονύμφους τὴν
εὐλογίαν σου καὶ ἐν καλὸν δῶρον».

Οὕτως ἐτελείωσεν ὁ δὸν Πέτρος τὴν
ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς του, καὶ ὅτε
ἠτένισε πρὸς τὸν δὸν Λουδοβίκον, παρε-
τήρησεν ὅτι εἶχε ἀκούσει αὐτὸν μὲ τοὺς
ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους.

Ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς συνεσφίχθησαν ἐν
τρυφερωτάτῳ καὶ παρτεταμένῳ ἑναγ-
καλισμῷ.

* *

Ἐνα μῆνα μετὰ τὴν συνδιάλεξιν καὶ
τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην, ἐτελέσθησαν οἱ
γάμοι τοῦ δὸν Λουδοβίκου δὲ Βάργας,
μετὰ τῆς Πεπίτας Χιμένες.

Φοβούμενος ὁ κύριος Ἐφημέριος μήπως
ὁ ἀδελφὸς του περιπαίξῃ αὐτόν, διότι ὁ
μυστικισμὸς καὶ ἀγιωσύνη τοῦ δὸν Λου-
δοβίκου ἦσαν ἔωλοι καὶ γνωρίζων πρὸς
τούτοις ὅτι ὀλίγον ἀξιοπρεπῆ ἐντύπωσιν
θὰ παρήγεν ἡ περιουσία του ἐν τῷ χωρίῳ,
ἔνθα οἱ πάντες θὰ ἔλεγον ὅτι δὲν εἶχε
τοσοῦτον ἰκανὴν τὴν χεῖρα διὰ νὰ κα-
τασκευάζῃ ἀγίους, εὗρεν ὡς πρόφασιν τὰς
ἀσχολίας του, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ παρευ-
ρεθῆ εἰς τοὺς γάμους, καὶ τοὶ ἔπεμψε τὰς
εὐλογίας του, καὶ ζεῦγος λαμπρῶν ἐνω-
τίων ὡς δῶρον διὰ τὴν Πεπίταν. Ὁ γέ-
ρων Ἐπίτροπος ἔλαβε λοιπὸν τὴν εὐχαρί-
στησιν νὰ τοὺς νυμφεύσῃ αὐτός. Ἡ νεό-
νυμφος, κάλλιστα ἐστολισμένη, ἐφάνη εἰς
ἀπαντας ὀρακτάτην, καὶ ἄξιον ἀντάλ-
λαγμα τοῦ ράστου, καὶ τῶν μοναχικῶν
σκληραγωγῶν.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ δὸν Πέτρος ἔδω-
σε χορὸν μεγαλοπρεπέστατον ἐν τῇ αὐλῇ
τῆς οἰκίας του, καὶ ταῖς συγκαίνουσαις
αἰθούσαις.

Δούλοι καὶ κύριοι, εὐπατρίδαὶ καὶ χω-
ρικοί, αἱ κυρίαι καὶ αἱ δεσποινίδες καὶ
αἱ νεάνιδες τοῦ χωρίου παρευρέθησαν καὶ
συνανεμίχθησαν ἐν τῷ χορῷ τούτῳ, ὡς ἐν
τῇ ὄνειροπολουμένῃ πρωτογόνῳ τοῦ κό-
σμου ἐποχῆ, ἣν ἀγνοῶ διατὶ ἀποκαλοῦ-
σι χρυσῆν. Τέσσαρες δεξιοί, ἢ τοὺλάχισ-
τον ἀκάματοι, κιθαρῖσταί, ἀνέκρουσαν
τὸν ἰσπανικὸν χορὸν. Εἰς Ἀθίγγανος καὶ
μία Ἀθιγγανίς, περίφημοι μελωδοί, ἔμελ-
ψαν τὰ ἐρωτικώτερα καὶ καταλλήλοτερα
διὰ τὴν περίστασιν ἄσματα. Καὶ ὁ διδά-
σκαλος τοῦ χωρίου ἀνέγνωσεν ἐπιθλαμίον
ὑμνον εἰς ἡρωικούς στίχους.

Ἐπῆρχον ἐκεῖ ἀμυγδαλόπηκτα, δι-

πυρα, πλακοῦντες, καὶ ἄφθονος οἶνος διὰ
τὸν κοινὸν ὄχλον. Εἰς τοὺς κυρίους προσε-
φέρθησαν σιρόπια, σοκολάτα, γλυκὸν ἐκ
μελιπήκτων ἀνθῶν χρυσομηλέας, διά-
φορα ροσόλια καὶ ποτὰ ἀρωματικὰ καὶ
ἡδονικώτατα.

Ὁ δὸν Πέτρος ἐγένετο καὶ πάλιν νέος
ζωηρότατος, ἀστειολόγος καὶ περιποιη-
τικὸς. Ἐφαίνετο ὅτι ἦσαν ψευδῆ ὅσα ἔ-
γραφεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν κύ-
ριον Ἐφημέριον περὶ τῶν ρευματισμῶν καὶ
τῶν λοιπῶν ἐνοχλήσεων. Ἐχώρευσε τὸν
ἐθνικὸν χορὸν μετὰ τῆς Πεπίτας, μετὰ τῶν
χαριστέων θεραπευτικῶν τῆς καὶ μετ' ἄλλ-
ων ἐξ ἑπτὰ νεανίδων. Πρὸς ἐκάστην ἐκ
τούτων, ὅτε μετὰ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ
τὰς ὠδήγει κεκμηκυῖας εἰς τὸ κάθισμά
των, ἔδιδε τὸν συνήθη ἑναγκαλισμὸν, καὶ
εἰς τὰς ἡττον σοβαρὰς καὶ τινα τσιμπή-
ματα, ἂν καὶ τοῦτο δὲν ἀπετέλει μέρος
τῆς τελετῆς. Ὁ δὸν Πέτρος ἔβρασεν εἰς
τὸ κατακόρυφον τῆς περιποιητικότητος,
χορεύσας τὴν δόνα Κασίλδαν, ἣτις δὲν
ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀρνηθῆ, καὶ ἐκ τῶν
διακοσίων πενήκοντα λιτρῶν τῶν κρεά-
των τῆς, καὶ τοῦ καύσωνος τοῦ Ἰουλίου,
ἐξέχεεν ἐξ ἐκάστου τῶν πόρων τοῦ δέρμα-
τός τῆς, χεϊμάρρους ἰδρωτός. Τελευταῖον
ὁ δὸν Πέτρος ἠνάγκασε τὸν Κουρρίτον νὰ
φάγῃ τοσοῦτον, καὶ νὰ προπιῇ τσοάκις
ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῶν νεονύμφων, ὥστε ὁ
ἡμιονηγὸς Διέντης ἠναγκάσθη νὰ μετα-
φέρῃ αὐτόν εἰς τὸν οἶκόν του πεφορτωμέ-
νον ἐπὶ ὄνου, ὡς ἀσκὸν οἴνου.

Ὁ χορὸς διήρκεσε μέχρι τῆς τρίτης
μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἄλλ' οἱ νεονύμφοι
ἀπῆλθον ἀλλὰ Γαλλικὰ πρὸ τῆς ἐνδεκά-
της, καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὸν οἶκον τῆς
Πεπίτας. Ὁ δὸν Λουδοβίκος εἰσῆλθε νῦν
μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων, ἐν πομπῇ καὶ
θριάμβῳ, καὶ ὡς αὐθέντης καὶ λατρευό-
μενος κύριος, εἰς τὸν ὄρατον ἐκείνον κοι-
τῶνα, εἰς δὲν πρὸ ἐνός μηνὸς εἶχεν εἰσέλ-
θει ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ, ὅπως τε-
ταραγμένος καὶ συγκεκινημένος.

Καίτοι ἐν τῷ χωρίῳ ὑπῆρχεν ἡ ἀπαρά-
βητος συνήθεια νὰ κάμνωσι τρομε-
ρὰν κωδωνοκρουσίαν ὡσάκις οἰαδῆποτε χή-
ρα, ἢ ἀνὴρ ἐν χρεῖα, ἤρχοντο εἰς δευτε-
ρον γάμον, μὴ ἀφίνοντες αὐτοῖς οὐδὲ στιγ-
μὴν ἡσυχίας, διὰ τοῦ κατάχθονίου κρό-
του τῶν κωδῶνων, κατὰ τὴν πρώτην νύ-
κτα τοῦ γάμου τῶν, ἢ Πεπίτα ἀπῆλασε
τοσαύτης συμπαθείας, καὶ ὁ δὸν Πέτρος
ἦτο τόσον σεβαστός, καὶ ὁ δὸν Λουδοβί-
κος τοσοῦτον προσφιλὴς τοῖς πᾶσιν, ὥστε
δὲν ἐγένετο οὐδεμίᾳ τοιαύτη ταραχὴ,
ἀλλ' οὐδ' ἡ ἐλάχιστη κᾶν ἀπόπειρα ἐξε-
δηλώθη πρὸς τοῦτο. Πρᾶγμα σπάνιον,
ὅπερ ἀνεγράφη ὡς τοιοῦτον εἰς τὰ χρονικά
τοῦ χωρίου.

[Ἐπεται τὸ τέλος]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

Εἰς τὸ προσεχές :

ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

Ρωσικὸν διήγημα.